

много лични жертви. А тогава човѣкъ е по-бодъръ; живото-
тътъ нѣкакъ е по-смисленъ. Да! — —

Той ѝ стисна ржката и завърши: Да, въ това има
нѣщо тѣй гѣделиво, нѣщо, което движи човѣка напредъ!

Тя само го погледна. И ако той бѣ внимателенъ, би
схваналъ нейното удивление и несъгласие. Ала той не
погледваше, подаденъ на мисълта си и на ония бодри
чувства, що увеличаха душата му.

— Каква разлика отъ оня день, когато — — съ
въздишка додаде тя.

— Кой день? — попита той.

— Когато ти за пръвъ пжтъ подаде менъ ржка.

— Оня день! Ти имашъ хубава паметъ.

— Ти мислиши, че чужденецътъ може да забрави
часа, когато за пръвъ пжтъ е намѣрилъ своята родина.

— Какъ хубаво бѣше тогава!

Тѣ замлъкнаха унесени въ първия день на тѣхна-
та срѣща.

— И хубаво и мило, — продума тя. За пръвъ пжтъ
те видѣхъ, а като че тѣй отдавна, отдавна те знаехъ.

— Азъ забѣлѣвахъ това. Много пжти съмъ се ка-
нилъ да те попитамъ: кое ти обвърна вниманието върху
менъ тогава?

— Незнамъ — — така изобико.

— Азъ прѣдиолагахъ, че ако не бѣше спора съ
Радивоя. . . .

— Въ споменъ: съ Радивоя! — додаде тя.

— Азъ тѣй мисля: право, но братъ ти тогава ми
направи силно впечатление. За пръвъ пжтъ говорѣхъ съ
него такава мисълъ! Единчекъ той, срѣдъ толкова умни
хора, ми правѣше силенъ отпоръ.

— Не по-малко те озадачваше и германския студентъ.

— Да. И той е силна глава. Но както той, също и
Радивоя бѣха повече хора съ заучени мисли отъ книж-
китѣ.

— Защо?

— Защото — — кажи ми: не е ли вѣрно, че въ
човѣка има една амбиция да господствува, да владѣй?
Било въ областта на мисълта съ логиката си, било въ
границитѣ на една държава съ оржжието, било най-сет-
нѣ срѣдъ едно общество отъ нѣколцина макаръ, надъ
които, тѣй или инѣкъ, този човѣкъ иска да се чувству-
ва силенъ.